

– Ваню! Ваню! – бабуся занепокоєна. Вона не-
сміливо стукає у двері і кладе долоню на ручку. – Ти
мене чуєш? Ваню!

Ніхто не відповідає, ніхто не чує...

...Einheller... Schein am Firmament...

Ваня сопе.

– Ваню, ти ж тоді пожартував?! – бабуся сіпає ручку
дверей, але та і не думає відчинятися. Дядя Вітя добре
полагодив засув. Дихання Ганни Миколаївни збивається.

...Mein Herz Brennt!!!

Бабусину уяву блискавкою пронизує ніж, який
уранці вихопив онук. Вона пригадує його погрози
«порізати вени», і дихання збивається ще сильніше.

...Mein Herz Brennt!!!

– Ваню! – кличе Ганна Миколаївна слабким го-
лосом і однією рукою намагається відчинити двері,
а іншою хапається за серце.

...Mein Herz Brennt!!!

Ноги зраджують Ганні Миколаївні, тож вона,
спираючись на стіну, повільно зсувається на підлогу.

...Mein Herz Brennt!!!

– Ваню... – шепоче Ганна Миколаївна і лізе тією
рукою, що раніше тримала ручку дверей, у кишеню

старої сукенки. Звідти виймає пігулки.

...Mein Herz Brennt!!!

Утискує собі до рота одну таблетку, яка, ясна річ,
нічим допомогти не може.

...Mein Herz Brennt!!!

Очі Ганни Миколаївни заковчуються, а рука тре
ліву частину грудей.

...Mein Herz Brennt!!!

Ганна Миколаївна здригається, її груди кілька
разів важко здіймаються, і бабуся заспокоюється.

...Mein Herz Brennt!!!

Ваня сопе. Композиція в навушниках замовкає,
і після секундної паузи починається інша.

* * *

Ваня прокидається від страшної спеки й непри-
ємного запаху. Розплющує очі і спочатку думає, що все
ще продовжує спати: обриси кімнати губляться в диму.
Хлопчина скидає «Marshall» і різко зістрибує з ліжка.

– Бабусю! – кричить він, у три стрибки опиняю-
чись біля дверей і відмикаючи засув. – Бабусю! У
тебе пиріжки...

ПТАХИ Й ЦВЯХИ

Ваші діти – птахи, що співають хрипким

голосінням,

Чи то круки, чи півні, індички, чи дояри кіз,
Достобіса тужливі, холодні, потворно-осінні
Перетравники досвідів, покидьки, косарі кіс.

Ще мій дід за часів, коли був молодим Діонісом,
За сумісництвом – учнем Діани і родичем інших

богів,

Одним пострілом з луку в холодному темному лісі
Трьох таких посилав у глибіню не Морфеевих снів.

Як нащадку дідівського методу їсти і жити,
Мені звично стріляти птахів, їх скубти й

на легкому вогні

На пательні з олією смажити в спеціях, чи то
В казані їх варити. Це солодко й звично мені!

Серед ваших дітей сумовито-палкий соловейко,
Може, тільки його я не їм – надто мало м'яся,
Але мушу стулити і цьому мерзотнику пельку,
Не брехав щоб без змісту, лиш формою

і без кінця.

Ваші діти – птахи, депресивно-приречені вірші.
Мої діти – цвяхи у кімнаті, де стін тільки шість.
Чую: лепет птахів став німого мовчання тихіше;
Знайте: стукіт цвяхів недалеко від ваших обійсть!

